

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ Θ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1876. ΙΟΥΛΙΟΣ.

Συνδρ. ἐτησίᾳ, Ἀθηνῶν Δρ. 1—

ΑΡΙΘ. 103.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 10.

» » Ἐπαρχιῶν » 1,20

» » Ἐξωτερικοῦ » 2—

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

ἡ

Ἡ κυρὰ Καλὴ καὶ ἡ παρακαταθήκη της.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Ἐνῷ ταῦτα συνέβαινον εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἄλλο τι πρόσωπον ἐνδιαφερόμενον εἰς τὴν μαύρην ἐπῆγε νὰ ἴδῃ τί ἀπέεινε, διότι κατὰ τὴν συνήθειάν της δὲν τοὺς ἐπισκέφθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ τὰ κουλούρια. Τὸ πρόσωπον τοῦτο ἦτο ὁ γλυκὺς ἄγγελος τῆς κυρᾶ Καλῆς, — ἡ νεᾶνις Ῥόζα Σταύδενσον, τὴν εὔρε δὲ κοιτομένην ἐπὶ τῆς ψάθης της καὶ καταβεβλημένην ἀπὸ τὴν λύπην.

Ἡ κυρὰ Καλὴ ἀνεγνώρισε τὴν γλυκεῖαν Ῥόζαν εὐθὺς ἀφοῦ εἰσῆλθε καὶ τὴν ἐχαιρέτησε μετὰ ἑν μειδίαμα πρὶν ἐκεῖνῃ ἀνοιῆναι τὸ στόμα της καὶ τῆς εἶπῃ τὸ «καλὴ ἡμέρα.»

«Ἐχάσαμεν καὶ σὲ καὶ τὰ κουλούριά σου, κυρὰ Καλὴ, — εἶπεν ἡ Ῥόζα, καθήσασα πλησίον καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα τῆς μαύρης εἰς τὴν ἰδικὴν της. «Τί ἔγινες; ἤκουσα, ὅτι ἦσο ἀσθενής, καὶ, ὡς βλέπεις, ἦλθον νὰ ἴδω τί κάμνεις.»

Οἱ τροφεροὶ οὗτοι λόγοι ἤγγισαν τὴν καρδίαν τῆς μαύρης καὶ τὴν συνεκίνησαν μέχρι δακρύων, τὴν ἔκαμαν δὲ νὰ ἐκφωνήσῃ ἀκουσίως, «ὦ καλὴ μου κυρία! Ὅμιλεις εἰς τὴν πτωχὴν Καλὴν καθὼς ἡ κυρία της συνεῖθε ἐπεὶ νὰ τῆς ὁμιλῇ!»

«Εἶσαι πολλὸ ἄρρωστη; — ἐξηκολούθησεν ἡ Ῥόζα ἐρωτῶσα τὴν κυρὰ Καλὴν.

«ὦχ, κυρία μου! ἡ πτωχὴ Καλὴ εἶναι νεκρά ἐδῶ, καὶ ζαλισμένη ἐδῶ!» εἶπεν ἡ μαύρη θέσασα τὴν χεῖ-

ρά της πρῶτον εἰς τὴν καρδίαν της καὶ ἔπειτα εἰς τὴν κεφαλὴν της. «Ὁ Παντοδύναμος μετέβαλεν τὴν δυστυχίαν καὶ ἔπειτα μετέβαλεν εἰς τὴν τύχην μου!» καὶ τὰ δάκρυα ἤρχισαν νὰ βρῶν ποταμὸν ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

— «Ὁ Παντοδύναμος, — ἐψιθύρισε μετὰ γλυκότητος ἡ Ῥόζα εἰς τὸ ὄς: τῆς κυρᾶ Καλῆς, κύψασα τὸ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ προσώπου της, — Ὁ Παντοδύναμος δὲν ἐγκαταλείπει, οὐδὲ λησμονεῖ τοὺς ὅσοι ἐμπιστεύονται εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ πέ μου, Καλὴ, τί σὲ κάμνει νὰ θλίβῃς τόσο καὶ νὰ κλαίῃς; Δὲν ἐμπορεῖς νὰ με ἐμπιστευθῇς;»

Πτωχὴ μαύρη! ἐκράτησε τὸ μυστικὸν ὅσον ἤλπιζε περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν γονέων, ἀλλ' ἀφοῦ εἶδεν ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἐξέλειπε καὶ τὰ παῖδιά ἔμενον ἥδη παντέρημα, ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐκμυστηρευθῇ εἰς τὴν καλὴν Ῥόζαν. Ὅθεν ἀτενίσασα μετὰ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἀγγελικὸν αὐτῆς πρόσωπον, — «Ὁ Κύριος, — εἶπε, — σὲ ἐπεμψεν ἄγγελον παρήγορον εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην ἀνάγκην μου καὶ θὰ σὲ ἐκμυστηρευθῶ τὰ πάντα καὶ πραγματικῶς τῇ διηγῆθῃ ὅλην τὴν ἱστορίαν τῶν παιδιῶν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας μεταβάσεως αὐτῶν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, προσθέσασα, «Ἐν ὅσῳ ἤλπιζα, ὅτι οἱ κύριοί μου ἦσαν ζῶντες, ἡ ἐλπίς μετέδιδε θάρρος καὶ δύναμιν, ὥστε νὰ ἐργάζωμαι δι' αὐτὰ· ἀλλὰ τώρα ὅπου ὁ πλοῖ-αρχος Ἰερεμίας με ἐδεδαίωσεν, ὅτι τοὺς ἐφόνευσαν, ἔχασα καὶ τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμίν μου καὶ εἶμαι ὡς νεκρά.»

Ἡ διήγησις αὕτη καθ' ἑαυτὴν συγκινητικὴ, κατὰ τὴν εἰς παθητικωτέρα διὰ τοῦ περιπαθοῦς τρόπον, μετὰ τὸν ὅποιον ἡ μαύρη τὴν ἐξιστόρησε, καὶ συνε-

νησε τὴν δεσπρινίδα Ῥόζαν μέχρις ὀλολυγμῶν, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ἐμπόδισεν ἀπὸ τοῦ νὰ δμυλῇσθαι. Ἀφρῷ δὲ κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ τὰ αἰσθήματά της ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τῆς μαύρης καὶ τῆς εἶπε,

«Ἀγαπητὴ Καλὴ, ἡ μήτηρ. ἦτις ἡγάπα νὰ διδάσκῃ τὰ παιδιὰ ταῦτα περὶ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τώρα μὲ αὐ-

των— τὸν Οὐρανόν. Τοῦτο ἔχεις τώρα νὰ κάμῃς, Καλὴ, καὶ ἐν τοιοῦτον ἔργον ἀξίξει τὸν κόπον νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ ἐργασθῇ τις.»

«Ἀλλὰ πῶς δύναται ἡ πτωχὴ Καλὴ νὰ τὰ διδάξῃ τὴν πρὸς τὸν Οὐρανὸν ὁδὸν, ἐνῷ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ δὲν τὴν γνωρίζει καλῶς ;» εἶπεν ἡ μαύρη.

τόν. Ὁ κύριός σου προσέτι εἶναι μὲ τὸν Οὐράνιον τοῦ Βασιλέα, ἐλπίζω δὲ ὅτι σὺ θὰ παραδώσῃς εἰς αὐτοὺς τὰ τέκνα των εἰς τὴν καλλιτέραν ἐκείνην γῆν, ἧπου δὲν ὑπάρχει χωρισμός, οὐδὲ λύπη, οὐδὲ δάκρυα.

•Πρέπει δὲ νὰ τὰ διδάσκῃς ν' ἀγαπῶσι τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ νὰ τὰ ὁδηγῇς εἰς τὴν πατρίδα

•Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου εἰς ὅλους, ἴσαι τὸν ἀγαποῦν,— εἶπεν ἡ Ῥόζα μετὰ ζωηρότητος. •Τὸ αἷμά του τὸ χυθὲν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ δύναται ν' ἀποπλύνῃ τὰς ἀμαρτίας ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Ὁ ἀγαθὸς Κύριος θὰ συγχωρήσῃ

δλον τὸ παρελθόν σου καὶ διὰ χάριν τοῦ Χριστοῦ σὲ δεχθῇ εἰς τὸν οὐρανόν.»

«Καὶ τί ἄλλο χρειάζεται πλεον ἢ πτωχή Καλὴ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, παρὰ νὰ μάθῃ τὸν δρόμον, ὅστις φέρει εἰς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ περιπατῇ αὐτὴ εἰς αὐτόν καὶ νὰ ὁδηγῇ τὰ πουλάκια τῆς ἐκεῖ ; • ἀπεκρίθη μετὰ συγκινήσεως ἡ μαύρη.

Ἡ πτωχή μαύρη ἐγνώριζε πολὺ ὀλίγον περὶ θρησκείας, καὶ ὅμως ἡ ἀμυδρά πίστις τῆς ἀπεδείχθη ἄγκυρα τῆς ψυχῆς τῆς· διὰ δὲ τῆς βοηθείας τῆς καλῆς Ῥόζας, μετ' οὐ πολὺ ἔδυν, νὰ λάβῃ πλήρη καὶ σαφῇ ἰδέαν τοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας διὰ πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ νὰ εὕρῃ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὸν φίλον καὶ σωτῆρα τῆς ψυχῆς τῆς καὶ τὸν ὁδηγὸν αὐτῆς εἰς τὸν οὐρανόν.

Τελευταῖον τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια ἦσαν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον παίζοντα, μὴ γνωρίζοντα ὅτι μὲ τὴν κυρά Καλὴν ἦτο ξένη τις κυρία, ἤνοιξαν αἰφνιδίως τὴν θύραν καὶ πρὸς μεγάλην τῶν ἐκπληξιν εὐρέθησαν ἐνώπιον εὐγενοῦς τινὸς κυρίας, ἥτις τὰ προσεκάλεσε φιλοφρόνως πλησίον τῆς.

Τὰ παιδιὰ ἐφαίνοντο συρόμενα πρὸς τὴν νεάνίδα ὡς διὰ μαγνήτου· ἡ Λουίζα ἰδίως, καὶ τοὶ λίαν ἐντροπαλῇ, ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ τὴν θέσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς καὶ μάλιστα ἀκούμβησε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ὥστανε ἦτο εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητρὸς τῆς, ἐνῷ ὁ Κάρολος ἔτρεξε πρὸς τὴν κυρά Καλὴν.

«Πτωχὰ παιδιὰ !, — ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ῥόζα, καὶ κύψασα ἐπέθηκε θερμὸν ἀλλὰ τρυφερὸν φίλημα ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ κορασίου, τὸ ὁποῖον ἡλεκτρισθὲν ἐξ αὐτοῦ, περιέβαλε τὸν τράχηλον τῆς Ῥόζας μὲ τοὺς τρυφεροὺς βραχίονάς τῆς καὶ κατεφίλησε τὸν λαιμόν τῆς, ἐκφωνήσασα διὰ κλαυθυρισμῶν, « Ἡ μήτηρ μου ! ἡ μήτηρ μου ! » σφίγγουσα ἔτι περισσότερον τὸν τράχηλον αὐτῆς.

Ἡ σκηνή, ἡ ὁποία ἐπηκολούθησε, δὲν δύναται νὰ περιγραφῇ διὰ λόγων. Ἡ μαύρη, ἡ νεᾶνις Ῥόζα καὶ τὰ παιδιὰ, ὅλοι ἐκλαίον ἐκ συμπαθείας καὶ χαρᾶς ὥστανε ἀληθῶς ἡ μήτηρ τῶν παιδιῶν εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν !

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ κυρά Καλὴ ἔτρευν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς θήκην τινά, τὴν ὁποίαν ἐφύλαττεν ἐκεῖ μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὴν Ῥόζαν, εἰπούσα, « Τοῦτο λέγει περὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἡ πτωχή μαύρη δὲν δύναται ν' ἀναγνώσκῃ. » Ἦτο τὸ μικρὸν Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον εἶχε πάρει κατὰ τὴν φυγὴν αὐτῶν ἐκ τοῦ οἴκου τῆς κυρίας τῆς.

Ἡ Ῥόζα τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς μαύρης καὶ ἀνοίξασα ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδας,

« Τῇ Ἑλίζα Λατουρέττ παρὰ τοῦ Ἀγαπητοῦ τῆς συζύγου. Εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα ! »

Ἡ θεὰ τοῦ βιβλίου ἐκείνου ἀνεζωπύρρισε τὰς ἀναμνήσεις τῆς μικρᾶς Λουίζας, ἥτις εἰσέτι ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Ῥόζας καὶ ἐξέσειρεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νέα δάκρυα.

« Ἀφήσατε τὰ παιδιὰ νὰ ἔλθωσι πρὸς ἐμὲ καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζετε, — ἠκούσθη ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς Ῥόζας, ἀναγινωσκούσης, — « διότι τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. » Ὅλοι εἶναι τέκνα τοῦ Χριστοῦ ὅσοι ἐλπίζουν εἰς αὐτόν.

Ἡλεκτρικὸν βεῦμα διήλθε διὰ τῶν νεύρων τῆς μικρᾶς Λουίζας ἐνῷ ἡ κυρία Ῥόζα ἀνεγίνωσκεν ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου τοὺς λόγους τούτους καὶ τὴν ἔκαμε νὰ φιλήσῃ τὰ χεῖλη τῆς μετὰ παραδόξου χαρᾶς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

« Δὲν δύναμαι νὰ σταθῶ περισσότερον τώρα, — εἶπεν ἡ κυρία Ῥόζα προσπαθήσασα νὰ ἐγερθῇ.

« Δὲν σὲ ἀφίνω νὰ φύγῃς — ὦ ! μὴ φύγῃς ! μὴ φύγῃς ! » ἐκραύασε μετ' ὀλοφυρμῶν ἡ Λουίζα κρεμασθεῖσα ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῆς.

« Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπάγω, ἀγάπη μου, — εἶπεν ἡ κυρία Ῥόζα φιλήσασα τὸ κοράσιον, θὰ ἔλθω ὅμως πάλιν νὰ σᾶς ἰδῶ — ναί, θὰ ἔρχωμαι πᾶσαν ἡμέραν νὰ σᾶς ἐπισκέπτωμαι καὶ νὰ ἀναγινώσκω διὰ σᾶς καὶ τὴν Καλὴν ὀλίγον ἀπὸ τὸ εὐλογημένον τοῦτο βιβλίον.

Πότε ; εἰς ποίαν ὥραν αὔριον ; ἡρώτησε περιπαθῶς τὸ κοράσιον, ἐνῷ ἡ κυρά Καλὴ ἔστεκε μὲ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπόκρισιν.

« Αὔριον εἰς τὰς ἑνδεκα τὸ πρωτῆ, — εἶπεν ἡ κυρία Ῥόζα πρέπει νὰ ἦσθε εἰς τὸ παράθυρον νὰ μὲ περιμένετε· σᾶς ὑπόσχομαι δὲ ὅτι δὲν θὰ περιμένετε πολλὴν ὥραν. »

Ταῦτα εἰπούσα ἀπεχαιρέτησε τὰ παιδιὰ καὶ τὴν μαύρην καὶ ἀπῆλθε τρέμουσα ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν ἐν τῷ μικρῷ ἀλλὰ καθαρῷ ἐκείνῳ δωματίῳ τῶν ἀγνώστων ἐκεῖνων προσώπων.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΤΟ ὉΠΟΙΟΝ ΥΠΗΚΟΥΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ.

« Τιμὰ τὸν πατέρα σὺ καὶ τὴν μητέρα σου... » (Ἐξ. κ')

Ὁ Γεώργιος Οὐασινγκτὼν ἐγεννήθη ἐν Βιργίνια, μὲ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς 10)22 Φεβρ. 1732 ἐκ γονέων εὐγενῶν. — Παιδίον ἔτι ὦν ἡγάπα οὐ μόνον τὰ βιβλία, ἀλλὰ καὶ τὰ παιγνίδια· ὅτι δ' ἐπεχείρει νὰ κάρῃ τὸ ἔκαμνε μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν καὶ δύνανιν, καὶ οὕτω πρέπει νὰ κάμνῃ κάθε παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ γείνῃ ὠφέλιμον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

Τοῦ Οὐασινγκτὼνος οἱ γονεῖς ἦσαν εὐσεβεῖς καὶ συνετοί, ἰδίως